

han kun behandles fra den ene Side, fremkommer med en saadan Betænkning, der jo dog altid overfor det samlede Europa, som ikke har Tid og Lejlighed til at sætte sig ind i Sagen, vil fremtræde med en vis moralsk Vægt. Derfor synes det mig at være et Instrument, der eventuelt kan rettes paa en farlig Maade mod danske Interesser — og det er jo dem, vi skal se paa.

Med Hensyn til det Udtryk, som den ærede foregaaende Taler dvalde ved: „kontradiktorisk“, maa jeg sige, at han for saa vidt, men efter min Mening ogsaa kun for saa vidt, har Ret, som Udtrykket „kontradiktorisk“ rent faktisk ikke dækker det franske: „contradictoire“ som juridisk Begreb, thi i „contradictoire“ ligger der mere, end der *behøver* at ligge i „kontradiktorisk“. I „kontradiktorisk“ ligger der jo saa lidt, som man efter Omstændighederne vil kunne lægge i det, og som den ærede foregaaende Taler lagde i det, men i det franske „contradictoire“ som juridisk Udtryk ligger der ganske sikkert dette, at begge Parter har haft Lejlighed til at fremføre deres Betragtninger, saa at Dommen altsaa falder, efter at man har sat sig ind i begge Parters Syn paa Sagen. Jeg er ikke fuldkommen vis paa, om man med virkelig Føje kan lægge nøjagtig den samme Betydning ind i „kontradiktorisk“, men paa den anden Side synes det mig at spille overordentlig lille Rolle, eftersom disse Tekster er sat ved Siden af hinanden, og naar den franske Tekst, som jo er den, om jeg saa maa sige, internationale, har Ordet „contradictoire“, vil der efter min Mening derefter ikke kunne være nogen Tvivl, saa snart der skulde blive Tale om en autentisk Fortolkning. Jeg har imidlertid villet gøre opmærksom paa, at der er eller kan være en lille Nuance, og at for saa vidt, men ogsaa kun for saa vidt, kan der ligge noget i den ærede foregaaende Talers Bemærkninger. At vi skulde skrive lange Sætninger, hvor man med et Fremmedord i Virkeligheden saa at sige kan afgøre det i en Haandevending, fordi en eller anden Mand savner Dannelse til at forstaa dette eller hint fremmede Udtryk, synes jeg maatte være ganske udelukket.

Ligesom det ærede 19de tingvalgte Medlem (Jensen Christensen) maa jeg mene, at hvor gerne vi end ønsker at gennemføre denne Sag hurtigt — og jeg forstod den højtærede Udenrigsminister saaledes, at efter de Ratifikationer, der er blevet udvekslet, maa Sagen rent høflighedsvis siges at have nogen Hast —, synes det mig ogsaa, det stemmer med et Overhus's naturlige Traditioner overfor udenrigske Anliggender,

at man behandler dem med særlig Omhu. Det er noget, der sker overalt, at netop Førstekamre, som f. Eks. det amerikanske Senat, først og fremmest tager sig af udenrigske Anliggender og lader det være magtpaaliggende at lægge sit Raad i Vægtskaalen. Derfor vil en Udvalgsbehandling være naturlig og paarkrævet.

Gunnar Fog-Petersen: Paa mit Partis Ordførers Vegne, det 17de tingvalgte Medlems (H. Trier), som ved Sygdom er forhindret i at være til Stede, skal jeg anbefale de foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning til Vedtagelse her. Det er ganske sikkert rigtigt, som det blev sagt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Martin Olsen), at der ikke nu kan stilles Ændringsforslag til det, der her foreligger til Vedtagelse. Naturligvis kan det gøres, men det vil ikke være rigtigt at gøre det paa et saa fremskredet Tidspunkt, det vilde lægge Sagen urimelige Hindringer i Vejen. Saa vidt jeg har haft Lejlighed til at se paa Sagen i den korte Tid, jeg har kunnet beskæftiget mig dermed, synes jeg heller ikke, det er nødvendigt at gøre det. Heller ikke de Indvendinger, der er kommet frem nu, forekommer mig saa vægtige, at der kan være Tale om at gaa til noget saadant.

Naar den ærede sidste Taler udtalte sin Glæde sammen med de andre Ordførere over, at der arbejdedes paa det Grundlag mellem Nordens Lande, som her foreligger, kan jeg paa min Gruppens Vegne slutte mig dertil. Den ærede sidste Taler sagde, at her i Norden bør Folk leve fredeligt med hinanden. Det bør de overalt paa Jorden, men kan vi vise dem Vejen ogsaa ved den Fremgangsmaade, her er foreslaaet, vil det ganske sikkert glæde os alle.

Jeg tror ikke, den ærede sidste Taler har Ret i, at der skulde ligge nogen Betænkning deri, at Nævnet kan træffe Beslutning, selv om den ene Part ikke er repræsenteret, i hvert Fald ikke nogen Betænkning for den Part, som ikke er repræsenteret, da vedkommende jo altid selv har det i sin Magt at blive repræsenteret. Det Tilfælde, som det ærede Medlem nævnte, at en Stat, der var grebet af Overmod, skulde finde paa at gaa for vidt, har jo ingen Interesse her i Norden; her kan noget saadant neppe for Alvor tænkes at komme til at foreligge. Men i øvrigt har den Stat, som det i saa Tilfælde kommer til at gaa ud over, det altid i sin Magt at lade sig repræsentere og kan derfor ikke blive tilsidesat paa den Maade, som det ærede Medlem forudsatte.